

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **Město Bohumín**
sídlem Masarykova 158, 735 81 Bohumín

proti

odpůrci: **Moravskoslezský kraj**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **Česká republika – Ministerstvo dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o návrhu na zrušení části Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje, schváleného zastupitelstvem odpůrce dne 13. 9. 2018,

takto:

I. Návrh se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastnění na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se podáním ze dne 2. 5. 2019 domáhal zrušení opatření obecné povahy – Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje, které bylo schváleno

zastupitelstvem odpůrce dne 13. 9. 2018 a nabylo účinnosti dne 21. 11. 2018 (dále jen „A1-ZÚR“), a to v článku 44 v části tabulky „Územní rezervy pro záměry mezinárodního a republikového významu“ textu odrážky ve znění: „*Větev D507c - odpojuje se z úvodního společného úseku cca 500 m za jeho křížením s Bohumínskou Stružkou a přes západní okraj Bohumína (místní část Nová Ves) se cca po 3 km tato větev opětovně spojuje se společnou plochou větví D507a a D507b. Jihozápadně od Věřňovic se tato větev odklání k severu a pokračuje západně zastavěného území obce v souběhu s dálnicí D1 přes řeku Olši až na státní hranici s Polskem. V úvodním samo-statném úseku až do prostoru severně od Nové Vsi je koridor vymezen v šířce 200 m. Ve druhém samostatném úseku od místa odklonu od společné plochy větví D507a a D507b, jz. okraje zástavby Věřňovic až po státní hranici má tato větev šířku 500 m.*

2. Navrhovatel uvedl, že nesouhlasí s jihozápadní větví koridoru pro vysokorychlostní trať (VRT) označenou kódem D507c. V průběhu přijímání napadeného opatření obecné povahy uplatnil dne 25. 7. 2015 připomínku, kde namítal, že navržená větev vede přes nově navrhovaný lesopark a dále přes místní část Bohumín-Nová Ves, kde zakládá jistý druh stavební uzávěry. Je též v rozporu s dohodou, uzavřenou mezi městem a Ministerstvem dopravy v rámci projednávání návrhu nového územního plánu města Bohumín, jenž nabyl účinnosti 1. 3. 2014. V průběhu veřejného projednání A1-ZÚR podal navrhovatel jako dotčená obec dne 11. 10. 2017 námitky, kde zopakoval dosavadní argumentaci a doplnil, že navržená rezerva pro VRT je v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jelikož není invariantní. Námitce nebylo vyhověno. Dle navrhovatele trpí vypořádání námítky vadou, neboť je vnitřně rozporné, kdy odpůrce uvádí, že ustanovení § 38 odst. 2 v souvislosti s § 36 odst. 1 stavebního zákona vylučuje vymezení územních rezerv ve variantách, zároveň však je napadená územní rezerva stanovena tak, aby do její plochy bylo možné umístit všechny dosud sledované varianty VRT. Textově i graficky jsou v A1-ZÚR zachyceny tři možné přechodové body VRT na území Polska. odpůrce se dle navrhovatele řádně nevypořádal s námitkou blokace realizace a případného budoucího rozšiřování lesoparku a omezení rozvoje lokality Bohumín-Nová Ves. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 178/15 ze dne 8. 11. 2018 se proto navrhovatel domáhal zrušení části A1-ZÚR, jak výše specifikováno.
3. Odpůrce ve vyjádření ze dne 24. 6. 2019 uvedl, že s návrhem nesouhlasí a navrhuje jeho zamítnutí. Pokud se týče námítky nepřípustnosti variantnosti územní rezervy, odpůrce připomenul, že územní rezerva je dle § 36 stavebního zákona plochou nebo koridorem se stanoveným využitím, jehož potřebu a plošné nároky je třeba prověřit, přičemž v územní

rezervě jsou zakázány změny území, které mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit. Z toho plyne, že územní rezerva se stanovuje tak, aby umožnila prověření více variant, což uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 AOs 3/2012 ze dne 14. 2. 2013. Přímou vytvoření vícera územních rezerv pro jeden záměr pak tento soud aproboval v rozsudku sp. zn. 2 As 122/2018 ze dne 30. 5. 2019. Ve sporné věci je územní rezerva předurčena stavem jednání se sousedním státem (Polskem) o přechodu VRT přes hranici. Pojem „varianta“ je tak v rámci územního plánování užíván vícevýznamově. T, že do územní rezervy nebyly pojaty plochy mezi variantami, čímž vzniklo napadené větvení, je naopak v souladu s zásadou minimalizace zásahu. Pokud se týče namítaných vad rozhodnutí o námitce, odpůrce odkazuje jednak na předchozí vypořádání invariantnosti a odkázal na podklady, z nichž při zpracovávání trasování územní rezervy pro VRT v A1-ZÚR vycházel a text vypořádání námítky navrhovatele v průběhu zpracovávání napadeného opatření obecné povahy. Pokud se týče námítky zásahu do práv navrhovatele, pak s touto se již vypořádal, kdy vysvětlil charakter omezení v územní rezervě, akcentoval její dočasnost a zdůraznil, že na stávající územní rozhodnutí nemá vymezení územní rezervy žádný vliv; dopady do právní sféry soukromých osob budou brány v potaz při výběru konečné varianty VRT. Případné budoucí rozšiřování lesoparku je hypotetického charakteru.

4. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 4. 7. 2019 zdůraznila, že výběr trasy závisí zejména na orgánech Polské republiky, jež dosud nerozhodly o definitivním trasování od Katovic ke hranicím s Českou republikou. Osoba zúčastněná na řízení ve spolupráci s oprávněným investorem činí maximum pro urychlení rozhodnutí orgánů Polské republiky. Jakmile dojde k mezistátní dohodě, bude sledována jen jedna varianta a ostatní území nebude nadále blokováno. Sporná VRT je nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013 stanovena jako součást globální sítě TEN-T a je rovněž vymezena v Politice územního rozvoje ČR.
5. U jednání dne 23. 9. 2019 navrhovatel doplnil svůj návrh v tom směru, že napadená část A1-ZÚR je v rozporu prioritou (23) aktuální Politiky územního rozvoje ČR, již je minimalizace fragmentace krajiny a prioritou (83), ukládající krajům prověření územních podmínek pro umístění vysokorychlostního záměru. Odpůrce a osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých stanoviscích a s návrhem, ani jeho odůvodněním nesouhlasili.
6. Ze správních spisů odpůrce soud zjistil, že Zásady územního rozvoje Moravskoslezského kraje byly vydány dne 22. 12. 2010 zastupitelstvem odpůrce a účinnosti nabyly dne 4. 2. 2011. Na základě zprávy o jejich uplatňování (schválené zastupitelstvem odpůrce dne 5. 9. 2012) přistoupil odpůrce k jejich aktualizaci. Navrhovatel podal dne 25. 7. 2015 připomínku, v níž nesouhlasil s větví koridoru pro VRT, označenou kódem D507c. Dále v průběhu pořizování A1-ZÚR rada navrhovatele schválila dne 9. 10. 2017 usnesením dvě námítky proti návrhu A1-ZÚR, jež byly o dva dny později podány odpůrci; předmětem jedné z nich byl nesouhlas s jihozápadní částí větve koridoru pro VRT. Návrh byl veřejně projednán 10. 10. 2017. Námitce navrhovatele nebylo vyhověno. A-1 ZÚR byla vydána zastupitelstvem odpůrce usnesením č. 9/957 dne 13. 9. 2018 a účinnosti nabyla dne 31. 11. 2018.
7. Další dokazování soud neprováděl, neboť mapové podklady obsažené ve spisovém materiálu byly dostatečné a důkazy k nepřípustně uplatněné novotě nemohly mít žádnou vypovídací hodnotu.

8. Soud v souladu s ustanovením § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy.
9. První návrhová námitka se týkala nepřipustné variantnosti vymezení územní rezervy.
10. Dle § 36 odst. 1 věty třetí, čtvrté a páté stavebního zákona zásady územního rozvoje mohou vymezit plochu nebo koridor a stanovit jejich využití, jehož potřebu a plošné nároky je nutno prověřit (dále jen „územní rezerva“). V územní rezervě jsou zakázány změny v území [§ 2 odst. 1 písm. a)], které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit. Změnit územní rezervu na plochu nebo koridor umožňující stanovené využití lze jen na základě aktualizace zásad územního rozvoje. Dle § 38 odst. 2 stavebního zákona, pokud návrh zásad územního rozvoje obsahuje varianty řešení, navrhne krajský úřad na základě vyhodnocení výsledků projednání a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území zastupitelstvu kraje ke schválení výběr nejvhodnější varianty, který může obsahovat i podmínky k její úpravě. V rozsahu, v jakém se tyto podmínky odchyľují od zprávy o uplatňování zásad územního rozvoje, jsou její změnou. Zastupitelstvo kraje je při schvalování vázáno stanovisky dotčených orgánů nebo výsledkem řešení rozporů. Na základě výsledků projednání, vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a schválení nejvhodnější varianty krajský úřad zajistí upravení návrhu.
11. Soud při výkladu uvedených ustanovení pokládá za nutné zdůraznit, že invariantnost dle § 38 odst. 2 se vztahuje na přijaté řešení. Klíčovou otázkou je tedy, co je předmětem řešení při vymezení územní rezervy. V případě územní rezervy je totiž oním řešením jen blokáce území před změnami, které by znemožnily či podstatně ztížily budoucí záměr, u něž dosud není dostatečně prověřena buď samotná potřebnost nebo územní nároky nebo obojí. Územní rezerva

proto může pokrývat varianty záměru, jenž sám o sobě není samotnými zásadami územního rozvoje dosud řešen. Podoba jediné (invariantní) územní rezervy reflektuje možné varianty záměru, jenž není řešen nyní, ale bude řešen v budoucnu. Jak správně uvádí odpůrce, z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že zvažování více variant konečného řešení je při vymezení územní rezervy pravidlem, neboť naopak, jestliže by byla územní rezerva vymezena tak úzce, že by předem determinovala pouze jedno řešení trasy, bylo by její stanovení zpravidla zbytečné a nepřipustně by nahrazovala stanovení přímo konečného řešení daného záměru. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 122/2018-512 ze dne 30. 5. 2019 uvedl, že *„by bylo vadou, pokud by územní rezervy pro určitý záměr byly vymezeny natolik úzce, že by bylo předem jasné, že existuje pouze jedno řešení trasy či umístění stavby v rámci rezervy. To by totiž znamenalo, že je pouze část jasněho záměru odsunuta, a že je záměr jako celek nepřipustně parcelován (tzv. salámová metoda). [...] Územní rezervy předpokládají možnosti variant a bez znalosti současně aplikovaných kompenzačních opatření nelze jednoznačně tvrdit, že jakákoliv z možných variant bude znamenat výhradně zvýšení zátěže.“* Soud taktéž plně přitaká odpůrci, že forma vymezení územní rezervy ve větvích odpovídá zásadě co nejmenší ingerence do práv dotčených osob, neboť jinak by musela být rezerva vymezena jako široký pás zahrnující nejen větve, ale i prostor mezi nimi (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 7/2011-526 ze dne 21. 6. 2012, publ. pod č. 2698/2012 Sb. r. NSS).

12. Z výše uvedeného plyne implicitně i vypořádání námitky rozpornosti a nesrozumitelnosti rozhodnutí odpůrce o navrhovatelově námitce ze dne 11. 7. 2017. Domnělý rozpor mezi invariantností rezervy a variantami budoucího řešení neexistuje, neboť (in)variantnost se pokaždé týká něčeho jiného. Odpůrce vypořádal námitku navrhovatele vyčerpávajícím způsobem na více než pěti stranách textu; toto vypořádání je nejen rozsahem (k nárokům na detailnost vypořádání námitky srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013), ale i meritorně zcela postačující.
13. To platí i pro námitky stran zásahu do práv navrhovatele, jež byly vypořádány odpůrcem, a které jsou bez hlubší argumentace, která by reflektovala jejich vypořádání, posouvány před soud. Soud proto odkazuje na vypořádání učiněné odpůrcem a zdůrazňuje nosné důvody tohoto vypořádání: Pokud se týče záměru výstavby lesoparku a omezení vlastnických práv vlastníků nemovitostí v Nové Vsi je nutno poukázat na hierarchickou výstavbu nástrojů územního plánování; A1-ZÚR tak provádí aktuální Politiku územního rozvoje ČR a s ní pak musí být následně uvedeny do souladu územní plány obcí. Otázky místního významu nemohou být ZÚR regulovány. Územní rezerva představuje pochopitelně zásah do práv vlastníků nemovitostí s ohledem na zákaz změn v území které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit. Záměr případného budoucího rozšíření lesoparku či blíže nespecifikované zájmy vlastníků nemovitostí v Nové Vsi však zjevně nevyvažují zájem na blokaci území – navíc jen dočasné – za účelem VRT, jež – jak poukázala zúčastněná osoba – je součástí globální sítě TEN-T. Disproporce přijatého řešení tak nemohla být shledána.
14. S ohledem na návrhovou koncentraci (§ 101b odst. 2 s. ř. s.) vyhodnotil soud nové námitky, obsažené ve vyjádření ze dne 20. 9. 2019 jako opožděné, a meritorně se jimi nezabýval.
15. Na základě výše uvedených úvah dospěl krajský soud k závěru, že návrh je nedůvodný, a proto jej podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že nebyly přiznány žádnému z účastníků. Procesně úspěšnému odpůrci žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
17. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 29. září 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu